

Nr 367

Av herr Eriksson i Bäckmora m. fl., om vissa ändrade regler för energibeskattningen.

För närvarande utgår energiskatt på elektrisk kraft (elskatt) med 10 procent av priset på elkraft för industriellt bruk och med 7 procent av kraftpriset för s. k. borgerlig förbrukning. Enligt energiskatteförordningen gäller beträffande gränsdragningen mellan kraft för industriellt bruk och kraft för borgerligt bruk att 10-procentig skatt skall utgå för elektrisk kraft, som förbrukas i industriell rörelse med förbrukning av mer än 40 000 kWh för driftställe under helt beskattningsår. Kraft för industriellt bruk försäljes i regel som högspänd kraft efter högspänningstariffer och för borgerliga ändamål som lågspänd kraft efter tariffer för detaljdistribution.

Skatt på elektrisk kraft infördes första gången från och med budgetåret 1951/52. Under det första budgetåret utgick skatt å all elektrisk kraft. Å högspänd kraft — i huvudsak industriell kraft och kraft för kommunikationsändamål — utgick skatten som värdeskatt med 10 procent av kraftpriset. Å lågspänd kraft — i huvudsak kraft för s. k. borgerliga ändamål — utgick skatten som styckeskatt med 1 öre för kilowattimme (kWh). Skatten å kraft för kommunikationsändamål och kraft för s. k. borgerliga ändamål avvecklades vid ingången av budgetåret 1952/53 men återinfördes budgetåret 1957/58.

Uttagande av elskatten för industriell kraft som värdeskatt erbjuder inga speciella svårigheter, och högspänningstarifferna är i stort sett likartade över hela landet. Detaljtaxorna är däremot av mycket olika slag såväl till sin uppbyggnad som med hänsyn till de olika strömvavgifter som ingår i desamma. Det pris abonnenten får erlägga kan därför variera avsevärt inom olika delar av landet, vilket sammanhänger med att distributionskostnaderna är lägre inom tätorter och tätbebyggda landsdelar än inom glesbygder.

En värdeskatt å priset på lågspänd kraft kan därför aldrig bli rättvis. Elabbonnenter på landsbygden kan många gånger få betala en väsentligt högre elskatt än elabbonnenterna inom tätorterna. Som exempel kan nämnas att detaljtaxan i Stockholm innehåller en grundavgift som motsvarar 7:20 kr. per normaltarriffenhet och år. I vissa glesbygder får abonnenterna erlägga en grundavgift av upp till 17 kronor per normaltarriffenhet och år. Härtill kommer att även övriga strömvavgifter är högre i glesbygder än i städer. Skillnaden i taxorna ger till resultat att en landsbygdsabbonnent kan

få betala 50—70 procent högre elskatt än abonnenten i en stad vid samma förbrukning. Detta kan aldrig ha varit riksdagens avsikt.

Utöver vad som ovan nämnts har det visat sig vara omständligt ur upp-
börds- och redovisningssynpunkt att uttaga elskatt såsom värdeskatt av
de många detaljabbonnenterna. Uttagande av styckeskatt av detaljabbonnen-
terna medför en betydlig förenkling av elräkningarna och sparar härigenom
arbete för elkraftdistributörer och underlättar kontrollen för såväl stats-
verket som den skattskyldige abonnenten.

En återgång till styckeskatt å detaljdistribuerad elkraft skulle medföra
att varje abonnent fick betala en skatt som motsvarar hans förbrukning.

Då den totala detaljförbrukningen ökat väsentligt sedan 1952, kan man
räkna med att statsverket med en skattesats av 1 öre för kilowattimme
(kWh) skulle få en intäkt av cirka 80 miljoner kronor, vilket torde mot-
svara vad man räknat med att få in genom en 7-procentig värdeskatt. Det
totala belopp som beräknas inflyta genom elskatten under budgetåret
1959/60, 128 miljoner kronor, förblir sålunda oförändrat. En rättvisare
och enklare beskattning av elkraft för s. k. borgerliga ändamål genom en
styckeskatt av 1 öre/kWh skulle alltså icke innebära någon inkomstminsk-
ning för statsverket.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta om sådan ändring av energi-
beskattningen av elkraft för s. k. borgerliga ändamål, att
med verkan från den 1 juli 1959 nuvarande värdeskatt med
7 procent av kraftpriset ersättes av styckeskatt med 1 öre/
kWh i enlighet med vad ovan anförts, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till här-
för erforderlig författningstext.

Stockholm den 26 januari 1959

Rune Gustavsson
i Alvesta

Fridolf Jansson
i Benestad

John Eriksson
i Bäckmora
Erik Larsson
i Norderön